

Anskaffelse der kan ydes Støtte i Henhold til § 1 i Dyrtidsloven af 1916. Mindretallet² skønner endvidere, at Foranstaltninger til Bispising af uformuende Forældres og Forsørgeres Børn i Tiden indtil 31. Marts 1918, hvor saadan Bispising ønskes iværksat, maa kunne rummes indenfor det Maksimum af 24 Kr., som Mindretallet stiller Forslag om at gaa op til.

Hvad Forslagets Skatteregler angaar, maa Mindretallet beklage, at disse foreligger ganske uoplyste saavel i Henseende til deres Virkning i Almindelighed som med Hensyn til det offentliges Krav til den enkelte Skatteyder. Mindretallet er derfor ikke i Stand til at danne sig et paa reelt Grundlag bygget Skøn over disse Reglers Følger; men da det staar enhver Kommune ganske frit for, om den vil anvende dem eller blive ved de bestaaende i Loven af 1916, og da paa Grund af det stigende Dyrtidstryk, som Mindretallet erkender er til Stede, formentlig et betydeligt Antal Kommuner vil faa Brug for forøgede Midler og dermed ogsaa for øget Skatteudskrivning, har Mindretallet tiltraadt Lovforslagets Bestemmelser i saa Henseende i det væsentlige. Man har dog bestræbt sig for at klargøre dem formelt, men har ønsket saavel af praktiske Grunde som ogsaa for at stille Kommunerne saa frit som muligt at foreslaa, at Kommunalbestyrelserne bemyndiges til at fastsætte det Beløb, som skal fradrages det Indtægtsbeløb, hvoraf den ordinære personlige Kommuneskat faktisk beregnes, saaledes som de lokale Forhold maatte gøre det mest hensigtsmæssigt, dog at det ikke kan sættes højere end det af Kommunalbestyrelsen for Tillægsskatten fastsatte skattefrie Beløb.

Mindretallet stiller derfor Ændringsforslagene Nr. 2—6.

Et andet Mindretal (Godskesen, Hartz, Oluf Jensen, Piper og Sonne) anser det for rigtigt, at der i dette Lovforslag, som er et Tillæg til den for Tiden fra 1. Januar 1917 til 31. Marts 1918 gældende Dyrtidslov, af hvilket Tidsrum der kun er 3 Maaneder tilbage, kun gøres de Foran-

dringer, der absolut paakræves. Dette kan naas, naar man nøjes med at stille forøgede Pengemidler til Raadighed og giver Adgang til at inddrage Belysningsmidler for de ubemidlede under Lovens § 1.

Lovforslaget, navnlig dettes Beskatningsregler, er meget uklart affattet og vil give Anledning til stort Besvær for de kommunale Myndigheder og ligeledes for det stærkt overbebyrdede Indenrigsministerium, der ifølge Lovforslaget i Modsætning til de nu bestaaende Lovregler skal træde i Amtsraadenes Sted og godkende de af Sogneraadene vedtagne Ligningskalaer.

Hvad Beskatningsreglernes reelle Indhold angaar, giver Lovforslaget Kommunerne Lejlighed til at anvende alle de Tillæg, der findes baade i Statsindkomstskatteloven af 1915 og Tillægsskatteloven af 13. Oktober 1917 foruden den kommunale Skattelov af 1903. Dette aabner en hensynsløs Ligningsmyndighed Adgang til at vælte hele den betydelige Byrde, som Dyrtidsforanstaltningerne medfører, over paa ganske enkelte Personer, der, selv om de ikke vil være ude af Stand til at udrede Skatten, dog maa føle denne som en Uretfærdighed og et Overgreb (se i øvrigt Bilaget til Betænkningen).

Ved den Bestemmelse, der findes i § 5 i Mindretallets Forslag, nemlig at det skattefrie Beløb fradrages enhver af de Indtægter, som skal være med til at bære Dyrtidsskatten, tilvejebringes der en jævnt glidende Skala, saa at Dyrtidsskatten ikke kan blive følelig for de mellemstore Indtægter.

I Henhold til disse Bemærkninger indstiller Mindretallet Ændringsforslag Nr. 1 om en ændret Affattelse af hele Lovforslaget til Vedtagelse.

Et tredje Mindretal (Christiansen, Lewinsky og Vejstrup) indstiller Lovforslaget til *uforandret Vedtagelse*.